

Frank Verstraeten en de Zillion, het verhaal van 'een narcist met geldingsdrang'

Date : 24 oktober 2022

De kranten staan er bol van. Woensdag gaat de film 'Zillion' in première. Daarin vertelt de 36-jarige regisseur Robin Pront het verhaal van de Antwerpse megadiscotheek die eigendom was van Frank Verstraeten. De Zillion verwierf voor zichzelf de reputatie een mengeling te zijn van megadiscotheek en luxebordeel. De Zillion was vooral een cash machine maar de naam van de discotheek werd veel en graag vernoemd in allerlei sensationele verhalen waarbij lichaamssappen werden vermengd met champagne. Ook van bekende Vlamingen en politici. De organisator van dit alles, Frank Verstraeten, werd gemoedelijk "de kleine van Meise" genoemd. Terugkijkend op dat verleden noemt hij zichzelf "een narcist met geldingsdrang". Terwijl de goegemeente zich vergaapt aan de vergane glorie en vette glitter van de Zillion is Verstraeten als ondernemer terug actief met Pixelscreen, een bedrijf dat grote ledschermen verhuurt aan events. Nu al is het bedrijf goed voor een vermogen van 2 miljoen euro. Tijd voor een persoonlijke terugblik.

We schrijven 1994. Als journalist bij wat toen nog de Financieel Economische Tijd heette, volg ik al enkele jaren het jonge bedrijf Infobrix. Pas opgericht in 1989 haalt dat bedrijf vier jaar later een omzet van 870 miljoen frank of nu bijna 22 miljoen euro. Geïntrigeerd door die cijfers trek ik naar Sint-Brixius-Rode, een gehucht van Meise, vooral gekend als woonplaats van Eddy Merckx, maar ook als standplaats van het ijssalon Brixus van het gezin Verstraeten. Recht tegenover dat ijssalon bevindt zich Infobrix van de zoon Frank Verstraeten. Die verbaast de wereld, in België dan toch, door zelf computers te assembleren met speciale software. In die pre-internet tijden moet Infobrix het hebben van een kleurrijke papieren folder waarin onder meer de intelligente faxmachines van het bedrijf worden aangeprezen.

In de magazijnwinkel koop ik een telefoon antwoord apparaat dat er qua model uitziet zoals de telefoons in het Witte Huis. Ik wordt bediend door een jonge 25-jarige man, klein van gestalte, met ogen die tegelijk fonkelen en achterdochtig zijn. Wanneer ik informeer naar zijn snelle omzetgroei vertelt hij kort dat hij beeldschermen invoert uit Azië en die aanpast aan de Europese normen. Het gaat om volume omzet, en of ik ook een factuur moet hebben?

Eén jaar later wordt Infobrix failliet verklaard. Verstraeten wordt beticht van witwassen en het opzetten van btw-carroussels. Hij zou daarbij de staat hebben opgelicht voor bijna 50 miljoen Belgische frank. Volgens eerste berichten zou hij 20 miljoen euro boete betaald hebben aan de Bijzondere Belastinginspsectie. Later zou de rechtbank die boete herroepen. Wat er ook van is, het belet Verstraeten niet in Antwerpen een jaar later de sporthal “Going Out” op te kopen en die om te vormen tot de Zillion. De discotheek opent in 1997 de deuren en verrast met een niet eerder gezien video muur met allerlei lichteffecten. Het werk van Frank Verstraeten. *(Lees verder onder de foto)*

De Zillion werd als snel het werkterrein van allerlei min of meer malafide figuren die er in waren gespecialiseerd de al dan niet onschuldige meer vermogende cliënten aan te trekken. De pers gaat gretig in op het verhaal dat de lezer introduceert in een voor velen onbereikbare wereld van glamour, glitter, champagne en wellustige vrouwen. Ik zelf kom Verstraeten enkele jaren later terug tegen in een opmerkelijk media dossier.

In 2001 moet de Vlaamse regering twee commerciële radio's een landelijke licentie toekennen. Het is voor het eerst dat de openbare omroep concurrentie zal krijgen van een commercieel radiostation. De hele beslissingsprocedure wordt geleid door de liberale partij en heeft de vorm van een zogenaamde ‘beauty contest’. De hele goegemeente is er van overtuigd dat minstens één licentie naar de Persgroep zal gaan van Christian Van Thillo. Maar wie zal de tweede licentie krijgen? De best geplaatste kandidaat lijkt de Brusselse commerciële radiogroep Contact te zijn. Die heeft eveneens goede contacten met de liberale partij maar is gedeeltelijk in handen van de Luxemburgse groep RTL. Christian Van Thillo ziet om evidente redenen liever niet dat die een voet aan de grond krijgt in Vlaanderen.

In september 2001 wordt bekend dat er effectief één licentie gaat naar Q Music van Van Thillo. De tweede licentie komt verrassend in handen van 4FM, een radio initiatief dat mee in handen is van de omstreden ondernemer Maurice De Velder. Die laatste is dan weer een goede bekende van Frank Verstraeten, een vriend zelfs zo wordt gezegd. Maar in die kringen is vriendschap doorgaans gebaseerd op geld en invloed. Tussen Verstraeten en De Velder komt het al snel tot een clash waarbij onder meer een aantal fictieve facturen tussen beiden mee de inzet vormen van een juridisch gevecht.

In 2001 wordt Verstraeten in voorlopige hechtenis genomen op verdenking van een hele reeks betichtingen. Wanneer Verstraeten in 2002 vrijkomt, wordt Maurice De Velder opgepakt. Die laatste wordt onder meer beticht van beursmanipulatie. Zijn bedrijf Think Media is immers beursgenoteerd op het moment dat 4FM tot veler verrassing een radiolicentie krijgt toegewezen. Dat leidt tot heel wat speculatie op het aandeel van Think Media. Ook Verstraeten wordt er van verdacht op basis van voorkennis aandelen te hebben gekocht. Voorkennis wil in deze zeggen dat een mens vooraf al wisten dat 4FM een licentie zou krijgen, los van het oordeel van de jury van de beauty contest.

Op dat moment, wanneer De Velder achter de tralies zit, komt Verstraeten met een opmerkelijk verklaring. Volgens de man wisten de liberale Vlaams minister-president, Patrick Dewael (VLD), en gedelegeerd bestuurder van De Persgroep, Christian Van Thillo, op voorhand dat de licenties voor landelijke commerciële radio aan Q-Music en 4FM zouden worden toegekend. "Ik heb in augustus vorig jaar toevallig een gesprek tussen Dewael en Van Thillo opgevangen", aldus Verstraeten. "Maurice De Velder zat bij mij thuis. Hij wilde Van Thillo spreken en belde hem op. Van Thillo zei dat hij aan het bellen was en dat De Velder later moest terugbellen. Van Thillo vergat toen op te hangen, waardoor wij zijn gesprek met Dewael hebben kunnen volgen. In dat gesprek is gezegd dat het met Q-Music en 4FM in orde zou komen. En dat twee van de drie topmagistraten van het Vlaamse Commissariaat voor de Media (de jury van de beauty contest, nvdr) niet te beïnvloeden waren, maar de derde wel.", aldus Verstraeten. "Het is trouwens een publiek geheim dat de radiostudio voor Q-Music in de VTM-gebouwen al een maand voor de beslissing met de duurste materialen was afgewerkt." (*Lees verder onder de foto*)

In een reactie ontkennen Patrick Dewael en Christian Van Thillo formeel dat ze op voorhand op de hoogte waren van de beslissing rond de toekenning van de radiolicenties. "Een cowboy-verhaal", aldus Dewael. "Ik ben door niemand op voorhand op de hoogte gebracht van de beslissing van het VCM in verband met de toekenning van de Vlaamse radiolicenties", aldus Van Thillo. Om het verhaal af te ronden, De Velder werd al snel om financiële redenen verplicht om 4FM te verkopen, initieel aan de groep Déficom, toen nog in handen van Daniël Weekers. Later zal Van Thillo het radiostation opkopen en omvormen tot Joe.

In 2001 werden de deuren van Zillion verzegeld door het parket. Verstraeten zou nog enkele jaren af te rekenen hebben met verschillende gerechtelijke procedures

vooraleer hij zelf terug op de economische voorgrond zou verschijnen. De film Zillion vormt nu gesneden koek voor de populaire media met HLN.be, het speerproduct van Christian Van Thillo voorop. De nu 53-jarige Verstraeten gaf ondertussen ook enkele interviews weg. “Wat je moet begrijpen, is dat ik in die tijd niet werd aangesproken als Frank. Ik was 'de pigeon', 'de kleine van Meise'.”, zo zegt hij in de krant Het Nieuwsblad, concurrent van HLN. “Iedereen zei altijd dat ik een Napoleoncomplex had, maar ze noemden mij ook zo. Ik was misvormd, dat is het juiste woord. Als 26-jarige reed ik rond met een Ferrari van 12 miljoen frank. Ik had geld verdiend met computers en gedroeg mij daar ook naar. Ik was binnen. Het waren ook andere tijden. In de jaren 90 leek alles te kunnen.” *(Lees verder onder de foto)*

En over zijn tijd in de gevangenis: “Ik ben er milder door geworden. Zakelijker, ook. Doordachter. Tijdens die tien maanden in de gevangenis heb ik voortdurend zitten lezen. Het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, mijn eigen processen. En niet snel eens doorbladerd, hé, pagina per pagina. Ik wilde de wet kennen, want veel zakenmensen weten gewoon niet hoe die in elkaar zit. Ik heb dikke boeken gelezen over 3D-animatie en artificiële intelligentie, waar ik nu nog steeds de vruchten van pluk.”